

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 se sídlem Francouzská 808/19, Praha 2, rozhodl samosoudkyní JUDr. Otlií Hrehovou ve věci

žalobce: █████ P █████ W █████ narozený █████
bytem █████
zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Chramostou
sídlem Kadaňská 3550, 430 03 Chomutov

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2 - Nové Město
za níž jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2 - Nové Město

o zaplacení 624 155 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 59 075 Kč s úrokem z prodlení 9,75% ročně z této částky od 1. 11. 2019 do zaplacení, to vše do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- II. V převyšující části co do 565 080 Kč s úrokem z prodlení 9,75% ročně z této částky od 1. 11. 2019 se žaloba zamítá.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 14 342 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal po žalované zaplacení **nemajetkové újmy z titulu délky trestního řízení**. Uvedl k tomu, že usneseními policejního orgánu Policie ČR - Správy Severočeského kraje v Ústí nad Labem ČTS: █████ ze dne 8. 3. 2006 bylo podle

§ 160/1 tr. řádu zahájeno trestní stíhání obviněných [redacted] J [redacted] K [redacted] I [redacted] P [redacted] W [redacted] V [redacted] J [redacted] L [redacted] P [redacted] F [redacted] K [redacted] E [redacted] S [redacted] M [redacted] V [redacted] B [redacted] J [redacted] N [redacted] L [redacted] T [redacted] O [redacted] K [redacted] M [redacted] K [redacted] a [redacted] V [redacted] S [redacted] pro trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255a/1, 2a), b) tr. zákona. Usnesením státní zástupkyně krajského státního zastupitelství č.j. [redacted] ze dne 25. 4. 2006 byly podle § 148/1c) tr. řádu zamítnuty coby nedůvodné stížnosti obviněných [redacted] F [redacted] K [redacted] M [redacted] K [redacted] J [redacted] N [redacted] V [redacted] B [redacted] V [redacted] J [redacted] J [redacted] K [redacted] P [redacted] W [redacted] V [redacted] S [redacted] I [redacted] P [redacted] a [redacted] S [redacted] M [redacted] proti usnesení policejního orgánu o zahájení trestního stíhání. Usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem č.j. [redacted] ze dne 20. 5. 2008 bylo podle § 188/1c) tr. řádu zastaveno trestní stíhání všech obviněných. Ke stížnosti státní zástupkyně krajského státního zastupitelství č.j. [redacted] ze dne 29. 5. 2008 bylo usnesením Vrchního soudu v Praze sp. zn. [redacted] ze dne 30. 10. 2008 podle § 149/1, 2 tr. řádu zrušeno výše uvedené usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem č.j. [redacted] ze dne 20. 5. 2008 a věc byla vrácena státnímu zástupci k došetření. Obžalobou státní zástupkyně krajského státního zastupitelství č.j. [redacted] ze dne 10. 8. 2009 ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem byli obvinění obžalováni z trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255a/1, 2a), b) tr. zákona. Po hlavním líčení v termínu 5. - 7. 6. 2013 a konaném z důvodu povodňové situace ve dnech 5. 9., 3. až 4. 10. a 7. 11. 2013, byli všichni obžalováni rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. [redacted] ze dne 7. 11. 2013, jehož písemné vyhotovení bylo zdejšímu krajskému státnímu zastupitelství doručeno dne 2. 1. 2014, podle § 226 písm. b) tr. řádu zproštění obžaloby. K odvolání státní zástupkyně krajského státního zastupitelství č.j. [redacted] ze dne 2. 1. 2014 byl usnesením Vrchního soudu v Praze sp. zn. [redacted] ze dne 28. 5. 2014 podle § 258/1b), c) tr. řádu zrušen rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. [redacted] ze dne 7. 11. 2013 a věc byla vrácena soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí. Po hlavním líčení konaném ve dnech 6. až 7. 1. 2016 byli všichni obžalováni rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. [redacted] ze dne 25. 4. 2016, podle § 226 písm. b) tr. řádu zproštění obžaloby. Usnesením Vrchního soudu v Praze, č.j. [redacted] ze dne 25. října 2018 byl výše uvedený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, zrušen a **trestní stíhání všech obviněných bylo zastaveno**. Přes opakované urgencye odstranění průtahů v řízení toto trvalo od 8. 3. 2006 (bylo vyhotoveno usnesení o zahájení trestního stíhání) do října 2018, tedy neuvěřitelných **12 let a 7 měsíců**; jedná o jedno z nejdělsích řízení před obecnými soudy v rámci České republiky, přestože se jednalo přečin, s horní sazbou tři léta. Tato řízení je zjevně způsobena zejména činností soudu prvního stupně. Dále žalobce uvedl, že byl po výše uvedené dobu nucen bránit se a prosazovat svá práva a žít po celou tuto dobu v právní nejistotě, když byl neustále, s ohledem na nerozhodnost soudu, vystavován možností odsouzení, což je s ohledem charakter celého případu velice frustrující a běžný život omezující, velmi zatěžující zejména psychiku poškozeného a **měl tak vliv nejen na jeho osobní a rodinný život**, ale též na ten pracovní. Neuvěřitelně dlouhá doba, po kterou byl poškozený nucen bránit svá zákonná práva, pak způsobila poškozenému mnohé komplikace v jeho osobním i pracovním životě, zejm. pak za situace, kdy trestní věc byla **mediálně známá**. První zprávy o jejich trestním stíhání a podané obžalobě se objevují již v prosinci 2006, což je zřejmé z článku ČTK ze dne 8. 12. 2006. Další zprávy se pak objevovaly v různých sdělovacích prostředcích, kdy se ze stíhání stala věc veřejná a v očích veřejnosti to poškozeného značně poškodilo, neboť jeho jméno bylo vždy v článcích zmiňováno. Byl vystaven velkému tlaku, to pouze vinou velice nestandardního postupu orgánů činných v trestním řízení. S ohledem na shora uvedené žádá poškozený v souladu se stanoviskem Nejvyššího soudu ze dne 13. dubna 2011 sp. zn. Cpjn 206/2010, uveřejněného pod č. 58/2011 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek s odkazem

na § 13 zákona č. 82/1998 Sb. o náhradě nemajetkové újmy v základní částce ve výši 231 662 Kč, a to z titulu morální újmy způsobené porušením práva na projednání věci v přiměřené lhůtě. Výše náhrady nemajetkové újmy je poškozeným požadována dle doby řízení, která je bezesporu i s ohledem na shora uvedené nescetněkrát delší, než bylo možno vzhledem k okolnostem očekávat a je tedy požadována v mezích zadostiučinění dle stanoveného Nejvyšším soudem v naprosto hraničním maximálním rozsahu přesahující dokonce částku soudem doporučenou, neboť si to okolnosti případu zcela zjevně zaslouhují, tj. 20 000 Kč za první 2 roky řízení, následně pak 20 000 Kč za každý další rok řízení a 1 666 Kč za každý další měsíc řízení. Výpočet byl tedy proveden následovně: doba řízení 12 let a 7 měsíců -> první 2 roky řízení 20 000 Kč + (10 roků x 20 000 Kč) 200 000 Kč + (7 x 1 666 Kč) 11 662 Kč = **231 662 Kč**. Žalobce je přesvědčen, že výše uvedený výpočet dotýkající se toliko základní částky není s ohledem na specifika a výjimečnost případu kompletní, když tato by měla být navýšena a k této základní částce ve výši 231 662 Kč je třeba dle ust. § 31a odst. 3 OdpŠk připočítat za jednotlivá kritéria procentní body. Ve vztahu ke složitosti řízení se jednalo o nesložitou, běžně soudu projednávanou kauzu. Za tento bod považuje poškozený za vhodné **připočítat 40%** ze základu, když intenzita zásahu si takové procentuální navýšení nepochybně zaslouhuje. Pokud jde o případný podíl poškozeného na průtazích řízení, o tomto nemůže být vůbec uvažováno, když žalobce vždy měl maximální snahu o co nejrychlejší vyřešení věci. S ohledem na přístup poškozeného a jednoznačné selhání orgánů činných v trestním řízení by navýšení základu mělo dosahovat maximální **výše 50%**. Řízení bylo vedeno takřka po celou dobu pouze před soudem prvního stupně, kdy řízení před soudem druhého stupně bylo konáno vždy v neveřejném zasedání, kdy je tedy nutné navýšení v rozsahu **20 %** a je nutné opět odkázat na druh řízení, kdy s poukazem na rozhodnutí NS ČR ze dne 13. dubna 2011 sp. zn. Cpjn 206/2010, uveřejněného pod č. 58/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek je trestní řízení řazeno mezi řízení se **zvýšeným významem** pro účastníka řízení, když v průběhu řízení je poškozený zjevně vystaven úzkosti a četným obtížím, způsobeným takřka 12 let a 7 měsíců trvajícím zásahem do práv poškozeného, kdy toto by mělo představovat navýšení o **40%**. Základní částku původně stanoveného přiměřeného zadostiučinění žalobce požaduje **navýšit o 150%, tj. o částku ve výši 392 493 Kč**, a to i s ohledem na medializaci případu.

2. Žalovaná žalobní nárok odmítla, kdy již žalobci mimosoudně **poskytla** odpovídající zadostiučinění ve formě **konstatování** porušení jeho práva na přiměřenou délku řízení, a to řádně a včas ve lhůtě dle ust. §15 zák. č. 82/1998 Sb. Žalobce se obrátil mimosoudně se svým nárokem na žalovanou svým podáním ze dne 30. 4. 2019 doručeným žalované dne 30. 4. 2019. Žalovaná svým stanoviskem ze dne 16. 10. 2019 dospěla k závěru, že v naříkaném řízení **došlo k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícímu v jeho nepřiměřené délce** a žalobci poskytla zadostiučinění ve formě konstatování porušení jeho práva na přiměřenou délku řízení, kterýžto způsob satisfakce odpovídá okolnostem věci. Stanovisko žalované bylo doručeno žalobci dne 17. 10. 2019. Odkázala na průběh posuzovaného řízení, kdy usnesením Policie ČR, SKPV Správy Severočeského kraje, II. odbor-HK, 1.odd. v Ústí nad Labem ČTS: [REDAKCE] ze dne 8. 3. 2006 bylo zahájeno trestní stíhání žadatele pro tr. čin porušování povinností při správě cizího majetku dle ust. §255a odst. 1, odst. 2 písm. a), b) TZ, kterého se měl dopustit tím, že na podkladě výběrového řízení vyhlášeného dne 12. 4. 2005 statutárním městem [REDAKCE] na prodej 103 699 ks akcií, které byly ve vlastnictví města [REDAKCE] jako člen Rady města [REDAKCE] hlasoval v rámci přijatého usnesení čj. [REDAKCE] ze dne 28. 4. 2005 pro jejich prodej společnosti Global Brokers, a.s., která jako jediná z přihlášených zájemců nesplnila podmínku vyhlášeného výběrového řízení, tj. úhradu případných dividend za rok 2004 ve výši 100% městu [REDAKCE], přičemž postupoval vědomě v rozporu s ustanovením o hospodaření obce v § 38 zák. č. 128/2000 Sb. o obcích, čímž vznikla z rozdílu možného zisku škoda pro statutární město [REDAKCE] z uvedeného prodeje nejméně ve výši 22 295 285 Kč. Usnesení bylo žalobci **doručeno**

dne 14. 3. 2006. Řízení bylo skončeno, kdy Vrchní soud v Praze usnesením čj. [REDAKCE] na neveřejném zasedání dne 25. 10. 2018 napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil a rozhodl tak, že trestní stíhání **zastavil z důvodu promlčení**. Odvolací soud dal za pravdu námitkám státní zástupkyně ohledně průtahů v řízení před soudem prvního stupně, který byl v řízení opakovaně nečinný a přitom zároveň zcela ironicky a kuriózně odmítal provádět důkazy s poukazem na rychlost a hospodárnost řízení a v důsledku průtahů na jeho straně došlo k promlčení, na nějž mělo vliv i použití příznivější nové pozdější právní úpravy, k promlčení došlo dne 11. 8. 2014. Rozsudek nabyt právní moci ve vztahu k žalobci dne 16. 11. 2018. Celková délka řízení ve vztahu k žalobci činila **12 let a 8 měsíců**. Odkázala na článek 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), dále rozsudek ESLP ve věci Hartman proti České republice ze dne 10. července 2003, § 73, rozsudek ESLP ve věci Pretto proti Itálii ze dne 8. prosince 1983, § 37, rozsudek ESLP ve věci Papachelas proti Řecku ze dne 25. března 1999, § 40 a rozsudek ESLP ve věci Versini proti Francii ze dne 10. července 2001, § 28. Uvedla, že v předmětné věci probíhalo trestní řízení před dvěma stupni soudní soustavy po dobu 12 let a 8 měsíců, ve věci samé rozhodoval soud prvního stupně. 3x a odvolací soud 3x, když soud prvního stupně nejprve trestní stíhání obžalovaných zastavil, k odvolání státní zástupkyně odvolací soud usnesení soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil státní zástupkyni k došetření, po opětovném podání obžaloby soud prvního stupně rozsudkem obžalované zprostil obžaloby, k odvolání státní zástupkyně odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení pro nedostatečnou skutkovou zjištění, druhý zprošťující rozsudek soudu prvního stupně odvolací soud v celém rozsahu zrušil a rozhodl tak, že trestní stíhání zastavil z důvodu promlčení. V řízení byly shledány **průtahy** v řízení před soudem prvního stupně v období mezi 10. 3. 2011 až 3. 4. 2013 a mezi 2. 7. 2014 až 11. 9. 2015. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem tedy **lze celkovou délku řízení hodnotit jako nepřiměřenou**. Při posouzení věci rovněž poukázala na právní a skutkovou složitost věci, když předmětem řízení bylo posouzení, zda došlo ke spáchání tr. činu porušování povinností při správě cizího majetku dle ust. §255a odst. 1, odst. 2 písm. a), b) TZ při prodeji akcií ve vlastnictví města 13 obžalovanými zastupiteli, resp. členy rady města. V rámci přípravného řízení bylo zapotřebí shromáždit značný důkazní materiál. Sami obžalovaní nespolupracovali, když odmítli vypovídat jak v rámci přípravného řízení, tak na hlavním líčení, resp. v rámci přípravného řízení vypovídal toliko jeden obviněný, který se však na vlastní přípravě prodeje akcií nepodílel, ale jen pro prodej akcií hlasoval. Stížnost na průtahy ani návrh na určení lhůty k procesnímu úkonu nepodával žádný z obžalovaných, postup soudu urgovala toliko státní zástupkyně. V případech nesprávného úředního postupu spočívajícího v nepřiměřené délce řízení se má za to (jde o sice silnou, ale vyvratitelnou domněnku), že v důsledku tohoto postupu vzniká účastníkovi řízení nemajetková újma (srov. např. rozsudek ESLP ve věci Apicella proti Itálii ze dne 29. března 2006, § 93). V předmětné věci byl žadatel jedním z 13 obžalovaných [REDAKCE] resp. [REDAKCE] Statutárního města [REDAKCE] vůči nimž bylo vedeno trestní stíhání pro tr. čin porušování povinností při správě cizího majetku dle ust. §255a odst. 1, odst. 2 písm. a), b) TZ. Žadatel sice jako jediný z obviněných vypovídal v rámci přípravného řízení, při hlavním líčení před soudem však již nikoli, když se na první hl. líčení bez omluvy nedostavil, dalších líčení se zásadně neúčastnil a souhlasil s projednáním věci bez své přítomnosti. Stížnost na průtahy ani návrh na určení lhůty k procesnímu úkonu žadatel nepodával. Po zastavení řízení z důvodu promlčení žadatel netrval na projednání věci. Sám žadatel návrh na zastavení trestního řízení pro promlčení v době, kdy k němu došlo, také nepodával. Sám žadatel projevoval k předmětnému řízení extrémní nezájem, a to ve shodě s ostatními obžalovanými, kteří v řízení postupovali shodně a sdíleli tak společně újmu ohledně výsledku věci, avšak tato újma byla v dané věci minimální, když stejně tak soud prvního stupně projevoval zjevnou neochotu se věcí zabývat, když se v řízení dopouštěl průtahů, přičemž zároveň odmítal provádět důkazy s poukazem na rychlost a hospodárnost řízení a právě v

důsledku průtahů na jeho straně došlo k promlčení trestněprávní odpovědnosti žalobce. Žalobce nenesl ani újmu spočívající v obavě o uložení případné povinnosti k náhradě škody, když poškozené Statutární město [redacted] bylo rovněž ve věci pasivní, opakovaně se odmítlo připojit se svým nárokem na náhradu škody do adheze, ačkoli Vrchní soud v Praze ve své usnesení čj. [redacted] ze dne 30. 10. 2008 konstatoval, že z (tehdy) dosud shromážděných důkazů již vyplynulo, že obvinění při plnění důležité povinnosti opatrovat a spravovat cizí majetek si neopatřili veškeré materiály potřebné pro zodpovědné rozhodnutí o případném prodeji akcií, tedy jejich případná občanskoprávní odpovědnost nebyla vyloučena. Jiná forma náhrady nemajetkové újmy ve smyslu § 31a odst. 2 OdpŠk může být poskytnuta již v rámci trestního řízení samotného (viz, ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu ČR). Při promlčení trestní odpovědnosti zaniká trestní odpovědnost pachatele trestného činu uplynutím doby stanovené zákonem. Důvody promlčení jsou především hmotněprávní, protože uplynutím času postupně slábne, až docela zaniká potřeba trestněprávní reakce na trestný čin, a to jak z hlediska generální prevence (např. na trestný čin se zapomíná, negativní ovlivnění společenského vědomí mizí a škodlivost činu se snižuje), tak i z hlediska prevence individuální (u pachatele, jenž nespáchal další trestný čin, který je stejně nebo přísněji trestný, se předpokládá pozitivní změna jeho osoby, která rovněž přestala být nebezpečnou). Zanikla-li uplynutím doby škodlivost činu, resp. nebyla-li včas uplatněna trestní odpovědnost vůči pachateli trestného činu, je důvodný i zánik trestní odpovědnosti za takový čin. V trestním stíhání, které bylo zastaveno mimo jiné z důvodu promlčení trestního stíhání, se však pokračuje, prohlásí-li obviněný do tří dnů od doby, kdy mu bylo usnesení o zastavení trestního stíhání oznámeno, že na projednání věci trvá. Smyslem ustanovení § 11 odst. 3 (nyní § 11 odst. 4) trestního řádu je dát možnost obviněnému, jehož trestní stíhání bylo z uvedeného důvodu zastaveno, aby mohl pokračovat v trestním řízení a docílit popř. zproštění rozsudku a tím své plné rehabilitace. I v případě zastavení trestního stíhání z důvodu promlčení nastává, stejně jako tomu bylo v případech zastavení trestního stíhání z důvodu jeho nepřiměřené délky či z důvodu amnestie ze dne 1. 1. 2013, pro obviněného (z pohledu zákona č. 82/1998 Sb. poškozeného) ten příznivý následek, že již mu nemůže být uložen trest, a to dokonce ani v případě, že by trval na projednání věci a byl shledán vinným (§ 227 trestního řádu), přičemž žalobce navíc v této věci na projednání věci netrval. Byť důvodem promlčení trestní odpovědnosti a následného zastavení trestního stíhání primárně není poskytnutí zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou obviněnému nepřiměřenou délkou jeho trestního stíhání, neznamená to, že právě s ohledem na důsledky takového rozhodnutí, tj. nemožnost uložit trest, nemůže rozhodnutí o zastavení trestního stíhání formu zadostiučinění představovat (srov. již shora označený rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 5. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1273/2014), a to zejména ve spojení s konstatováním porušení práva, které je základní a plnohodnotnou formou zadostiučinění. **Konstatování** porušení práva ve spojení se zastavením trestního stíhání z důvodu jeho promlčení tak zásadně představuje pro poškozeného způsobitelné, **účinné a dostatečné zadostiučinění** za nemajetkovou újmu způsobenou délkou trestního stíhání (viz rozsudek Nejvyššího soudu ČR 30 čj. Cdo 843/2017 ze dne 27. 2. 2019). Ještě jinou formu zadostiučinění lze vedle toho poškozenému přiznat, jen pokud odškodnění, kterého se mu takto dostalo, se s ohledem na konkrétní okolnosti případu nejeví jako dostačující. V daném případě k takovému závěru nelze dojít vzhledem k výše uvedeným okolnostem věci a zjevnému nezájmu žalobce o věc, jak již bylo popsáno výše. Dále je vhodné zdůraznit, že za situace, kdy žalobce sám netrval na projednání věci po vydání usnesení o zastavení trestního stíhání z důvodu jeho promlčení a dle konstantní judikatury tak již nemůže vznášet nárok na náhradu nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí spočívajícího v zahájení trestního stíhání (viz rozsudek Nejvyššího soudu ČR čj. 28 Cdo 605/2012 či 30 Cdo 408/2013), nelze skutečnosti rozhodné pro posouzení této újmy aplikovat na posouzení nároku na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění z titulu nepřiměřené délky řízení, jak činí

žalobce ve své mimosoudní žádosti a v žalobě (medializace případu v jeho rané fázi, obzvláště za situace, kdy tehdy ještě k nesprávnému úřednímu postupu ani nedocházelo). Na základě výše uvedeného žalovaná poskytla žalobci zadostiučinění ve formě konstatování, že došlo k porušení práva žalobce na přiměřenou délku trestního řízení vedeného před Krajským soudem v Ústí nad Labem pod sp. zn. [REDAKCE] avšak nebyl shledán důvod pro poskytnutí zadostiučinění v penězích, neboť konstatování porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě v trestním řízení vedeném před Krajským soudem v Ústí nad Labem pod sp. zn. [REDAKCE] se v dané věci jeví jako dostačující odškodnění.

3. Soud provedeným dokazováním zjistil :
4. Ze **spisu Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. [REDAKCE]** plyne, že usnesením Policie České republiky, SKPV, Správy severočeského kraje, 2. odboru, HK, 1. oddělení v Ústí nad Labem č. j. [REDAKCE] ze dne 8. 3. 2006, bylo zahájeno trestní stíhání žalobce pro trestný čin porušování povinností při správě cizího majetku, podle ustanovení § 255a odst. 1, odst. 2, písmene a), b), trestního zákona. Proti usnesení o zahájení trestního stíhání podal žalobce jako obviněný stížnost, která byla zamítnuta. Žalobce ve věci vypovídal v přípravném řízení. Trestně stíháno bylo celkem 13 obžalovaných, ve věci byl vypracován znalecký posudek dne 14. 10. 2005 a následně bylo zajišťováno značné množství důkazního materiálu, byly zajišťovány listiny k vývoji kurzu objemu obchodů emitenta akcií apod. Dne 30. 11. 2006 byla podána obžaloba u Krajského soudu v Ústí nad Labem, která byla vedena pod sp. zn. [REDAKCE] Krajský soud v Ústí nad Labem pod číslem jednacím [REDAKCE] na neveřejném zasedání dne 20. 5. 2008 trestní stíhání zastavil. Proti zastavení trestního stíhání byla podána stížnost ze strany státní zástupkyně a to dne 30. 5. 2008. Dne 18. 6. 2008 byl spis předložen Vrchnímu soudu v Praze jako soudu odvolacímu a ten pod číslem jednacím [REDAKCE] - usnesení, kterým bylo řízení zastaveno, zrušil a věc vrátil státnímu zástupci k dalšímu došetření. Následně byl vypracován nový znalecký posudek, který byl soudu předložen 30. 6. 2009. Nově byli obviněni a jejich právní zástupci vyzváni k možnosti prostudování spisu dne 11. 8. 2009. Ve věci byla podána nová obžaloba ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, která byla vedena pod sp. zn. [REDAKCE] Následovalo dne 10. 12. 2009 prodloužení pro nařízení hlavního líčení do 10. 3. 2010 pro velké množství nevyřízených věcí z předchozích let a stejně tak ještě dne 10. 6. 2010, 10. 9. 2010, 12. 10. 2010 a tak až do dne 10. 3. 2011. Dne 3. 4. 2013 bylo nařízeno hlavní líčení na den 5. až 7. 6. 2013, k tomuto byly obesláni obžalovaní, následně hlavní líčení ale neproběhlo, bylo předročeno na 5. až 6. 9. 2013 s tím, že na něm mělo dojít k výslechu obžalovaných. Všichni obžalovaní využili na hlavním líčení svého práva a odmítli vypovídat. Hlavní líčení bylo odročeno na 3. až 4. 10. a 7. až 8. 11. 2013. K hlavním líčení byli předvoláni svědci. Soudu byl předložen znalecký posudek. Hlavní líčení dne 3. až 4. 10. 2013 se konalo v nepřítomnosti všech obžalovaných. Při hlavním líčení byli vyslechnuti svědci. Další hlavní líčení proběhlo 7. 11. 2013, na kterém byl vyhlášen rozsudek, kterým byli obžalovaní obžaloby zproštěni. Dne 6. 1. 2014 státní zástupkyně podala proti rozsudku odvolání v neprospěch obžalovaných. Dne 5. 3. 2014 byl spis předložen Vrchnímu soudu. Vrchní soudu usnesením [REDAKCE] zrušil rozhodnutí soudu prvního stupně a věc vrátil k dalšímu řízení. Dne 16. 2. 2015 učinila státní zástupkyně dotaz na soud, kdy je možné očekávat další postup ve věci. Dne 11. 9. 2015 bylo nařízeno hlavní líčení na 6. až 7. 1. 2016. Dne 6. 1. 2016 proběhlo ve věci hlavní líčení, které bylo odročeno na 19. až 20. 4. 2016. Státní zástupkyně požádala o přeložení hlavního líčení z důvodu kolize. Hlavní líčení bylo dne 16. 2. 2016 předročeno na den 20. až 26. 4. 2016. Dne 25. 4. 2016 proběhlo hlavní líčení, na kterém byl vyhlášen rozsudek, kterým byli obžalovaní obžaloby zproštěni. Státní zástupkyně podala odvolání, které doplnila 30. 1. 2018. Spis byl předložen dne 11. 6. 2018 Vrchnímu soudu v Praze a ten rozhodl pod sp. zn. [REDAKCE] tak, že rozsudek soudu prvního stupně zrušil a řízení zastavil. Toto rozhodnutí nabylo právní moci 15., 16., 17. 11. 2018.

Důvodem zastavení řízení pro promlčení byla skutečnost tedy, že došlo k promlčení trestního stíhání.

5. Z mediálních výstupů se podává článek v Idnes - Ústecký kraj, titulek „**[REDAKCE]** chodí 10 let k soudu kvůli prodeji akcií, nyní znovu.“, publikovaný dne 8. 8. 2018. Dále Ústecký kraj pod www.kr-ustecky.cz. titulek „Vyjádření k článku „Deník: **[REDAKCE]** půjdou kvůli prodeji akcií před soud.“ vyšlo v ČTK dne 5. 12. 2006. Dále Idnes dne 8. 8. 2018 „Soud zprostil obžaloby 13 **[REDAKCE]** Nebyli bezohlední, řekl.“ Dále <https://zpravy.aktualne.cz>. z 15. 8. 2018 „Policie vyšetřuje **[REDAKCE]**“. Deník.cz z 6. 9. 2013 „Soud řeší škody při prodeji akcií v majetku **[REDAKCE]**“. Dále 6. 9. 2013 **[REDAKCE]** deník „Čelenové současného a bývalého vedení města **[REDAKCE]** stojí před soudem.“.
6. Soud má za prokázaný skutkový stav ve shodě s popisem průběhu řízení, které bylo vedeno u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. **[REDAKCE]**
7. Podle § 1 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. odpovídá stát za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.
8. Podle § 5 písm. a) zákona č. 82/1998 Sb. odpovídá stát za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem.
9. Podle § 13 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. odpovídá stát za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.
10. Podle § 31a odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2. téhož zákonného ustanovení zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Podle odst. 3. téhož zákonného ustanovení v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty 2. a 3., nebo § 22 odst. 1 věty 2. a 3., přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k: a) celkové délce řízení, b) složitosti řízení, c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilych odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a e) významu předmětu řízení pro poškozeného.
11. Otázku přiměřenosti délky řízení v předmětné věci je třeba posoudit v souladu zejména s článkem 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), který mj. zakotvuje právo každého na projednání věci v přiměřené lhůtě, a příslušnou judikaturou Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“). Z ní kromě jiného plyne, že přiměřenost délky řízení se posuzuje podle okolností případu a s ohledem zejména na složitost věci, chování stěžovatele a jednání příslušných orgánů, jakož i význam sporu pro stěžovatele (viz např. rozsudek ESLP ve věci Hartman proti České republice ze dne 10. července 2003, § 73). Průtah v určité fázi řízení lze tolerovat za předpokladu, že celková délka řízení nebude nepřiměřená (viz např. rozsudek ESLP ve věci Pretto proti Itálii ze dne 8. prosince 1983, § 37). Jen průtahy přičitatelné státu mohou vést k závěru, že délka řízení byla nepřiměřená (viz např. rozsudek ESLP ve věci Papachelas proti Řecku ze dne 25. března 1999, § 40). Chování stěžovatele představuje objektivní faktor, který není přičitatelný žalovanému státu a je třeba ho vzít v úvahu při rozhodování o překročení přiměřené lhůty

(viz např. rozsudek ESLP ve věci Versini proti Francii ze dne 10. července 2001, § 28). Obecně je délka řízení je dána nejen činností či nečinností příslušného orgánu veřejné moci, ale i složitostí věci, počtem úkonů, které je třeba ve věci provést, a počtem instancí, které ve věci rozhodují, chováním účastníků řízení, jímž přispěli k průtahům v řízení, a též chováním, jímž přispěli k odstranění vzniklých průtahů v řízení, a významu řízení pro poškozeného. Přiměřenost délky řízení je jen jedním z aspektů práva na spravedlivý proces, který nelze uplatňovat na úkor aspektů dalších, jimiž je zejména zájem na řádném zjištění skutkového stavu věci, který je cílem každého procesu. Délku řízení lze označit za nepřiměřenou tehdy, neodpovídá-li složitosti, skutkové a právní náročnosti projednávané věci a zároveň tkví v příčinách vycházejících výlučně z působení státu (tj. soudu) v projednávané věci, nikoliv žadatele, příp. od něj odlišných účastníků řízení. Dle judikatury Nejvyššího soudu ČR, stát nemůže odpovídat za průtahy, které jsou způsobeny nedostatkem součinnosti či dokonce záměrným působením ze strany účastníků řízení a jsou vyvolány okolnostmi, které nemají původ v povaze soudů a jejich institucionálním a organizačním vybavení.

12. Podle ustálené judikatury Nejvyššího soudu ČR neexistuje žádná abstraktně stanovená lhůta, kterou by bylo možno obecně považovat za přiměřenou. Otázky přiměřenosti délky řízení je nutno vždy zkoumat ve světle konkrétních okolností daného případu a pouze průtahy přičitatelné státu mohou vést ke konstatování překročení přiměřené lhůty. To znamená, že stát je možno činit odpovědným pouze za ty průtahy, které by byly způsobeny liknavým postupem státních orgánů. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění je třeba zohlednit stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ČR ze dne 13. 4. 2011, sp.zn. Cpjn 206/2010, které bylo vydáno v zájmu sjednocení rozhodování soudů prvních stupňů a soudů odvolacích o otázce postupu při stanovení přiměřeného zadostiučinění podle ustanovení § 31a) zákona č. 82/1998 Sb. Za spravedlivou k odškodnění nemajetkové újmy je třeba považovat takovou náhradu, která umožní poškozenému napravit důsledky nesprávného úředního postupu a procesní subjekt se tak přestane považovat za poškozeného (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 21.12.2010, sp. zn. 30 Cdo 3269/2009). Smyslem poskytnutí přiměřeného zadostiučinění je odškodnění újmy, která vznikla účastníku řízení v důsledku nepřiměřeně dlouho trvající nejistoty stran jeho právního postavení, nikoliv sankcionování státu za to, že k nepřiměřené délce řízení došlo (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 18.10.2010, sp.zn. 30 Cdo 1313/2010).
13. Rozhodné období, které soud posuzoval, bylo období 12 let a 7 měsíců, a to od vydání usnesení o zahájení trestního řízení žalobce do vyhlášení usnesení Vrchního soudu v Praze, kterým tento soud řízení zastavil pro promlčení trestního stíhání. Jednalo se obecně o trestní stíhání žalobce a dalších 13 spoluobviněných a následně spoluobžalovaných, kdy i Evropský soud pro lidská práva i konstantní judikatura spojuje s trestním stíháním poškozených, nutnost rychlého a účinného vyřešení takového řízení, a to tak, aby zde byl naplněn účel trestního stíhání. Zároveň je nutné poukázat na skutečnost, že se u trestního řízení jedná o řízení, které zasahuje zásadně do osobní sféry žalobce, a to právě nejistotou ohledně výsledku tohoto řízení, které zásadním způsobem může ovlivnit život trestně stíhané osoby. Celková délka řízení v rozsahu 12 let a 7 měsíců je dle názoru soudu nepřiměřená, a to ke všem okolnostem daného případu, byť ve věci bylo stíháno 13 spoluobviněných a předmětem řízení byla zejména jejich činnost v rámci rozhodování o záležitostech města ██████████. Ani toto nemůže být omluvou pro takto nepřiměřenou délku řízení. Řízení probíhalo poměrně nekoncentrovaně, byť byly v rámci přípravného řízení zajišťovány důkazy a důkazní prostředky, byl vypracován znalecký posudek, následně byla podána obžaloba, avšak soud v projednávané trestní věci dospěl k závěru, že takto finalizované přípravné řízení není dostačující. Toto pak vedlo k podání nové obžaloby, kdy však v rámci řízení u Krajského soudu v Ústí nad Labem, jako soudu I. stupně, bylo opakovaně zjišťováno, že se nejedná o trestný čin, který byl kladen obžalovaným za vinu. Věc pak měla ten vývoj, že řízení se vedlo

tak dlouho, až došlo k promlčení trestního stíhání žalobce i ostatních obviněných. Právě tato skutečnost, že nebylo ve věci samé rozhodnuto o vině ani nevině obžalovaných, ale že trestní stíhání žalobce bylo zastaveno z důvodu jeho promlčení trestního stíhání, je jasným indikátorem skutečnosti, že trestní stíhání trvalo takovou dobu, kdy trestní řád spojuje s uplynutím času zánik trestnosti činu, a to právě promlčením uvedeného trestního stíhání. Soud dospěl k závěru, že celková délka řízení byla nepřiměřená a došlo tak k nesprávnému úřednímu postupu dle ustanovení § 13 zákona 82/98 Sb., spočívající v nevydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že konstatování porušení práva není postačující satisfakcí a žalobci z titulu délky řízení náleží odškodnění nemajetkové újmy v základu **17 000 Kč/rok** posuzovaného řízení, přičemž za první dva roky je to částka poloviční.

14. S ohledem na uvedené tudíž soud dospěl k základní částce ve výši **196 916 Kč**. Tuto částku následně korigoval parametry nastavenými v ustanovení § 31a odst. 3 zákona 82/1998 Sb. a dospěl k závěru, že je nutno tuto částku **snížit o 30 %** z důvodu složitosti, kdy celková délka řízení byla sice nepřiměřená, nikoliv však zjevně nepřiměřená s ohledem na závažnost trestné činnosti a rozměrnost spisového materiálu. Řízení bylo složité po stránce skutkové, bylo třeba provést velké množství důkazů a **složitostí** se vyznačovalo i po stránce právní. Bylo nutné vypracovat znalecký posudek na ohodnocení akcií, shromáždit velké množství listinných důkazů k zjištění jiných nabídek na trhu, k činnosti a rozsahu oprávnění úřadu Statutárního města [redacted] zajistit zápisy ze schůze Rady města, výpisy z účtu, smluvní dokumentace, zajistit právní pomoc k odtajnění bankovního tajemství do zahraničí, listiny k vývoji kurzu a objemů obchodů emitenta akcií, podklady k výběrovému řízení včetně jednotlivých přihlášek, výslechy velkého počtu osob atd. Žalobce svým postojem či chováním k délce řízení nepřispěl, v přípravném řízení vypovídal, v řízení před soudem využil práva neúčastnit se jeho průběhu, svým postupem však průběh řízení neztěžoval a sám průtahy nezpůsobil. Je nutno poukázat na to, že právo nevypovídat, čehož žalobce, jakož i ostatní obvinění před soudem využili, je právem obviněného a zvolil-li takový procesní způsob obhajoby, nelze mu toto klást k tíži.
15. **Zvýšení o 20 %** soud uplatnil z důvodu **postupu orgánu veřejné moci**. K průtahům došlo z jejich strany poté, co v srpnu 2009 byla podána nová obžaloba a hlavní líčení bylo nařízeno až po 4 letech na období od 5.6.2013. Je tedy zjevné, že nekoncentrovaný postup orgánů veřejné moci k délce řízení přispěl a je proto přiměřené této situaci odškodnění navýšit o 20 %.
16. **Snížení o 10 %** je dle názoru soudu pak případné z hlediska sdílenosti újmy s ohledem na její rozprostření mezi dalších 12 obviněných, kdy sdílená spolupatříčnost v problému je vnímaná lépe než osamocená pozice v postavení obviněného (vis. též rozsudek ze dne 30. 1. 2013, sp. zn. 30 Cdo 2922/2012, v němž Nejvyšší soud uvedl, že „je třeba při úvaze o snížení přiměřeného zadostiučinění z důvodu tohoto doplňkového kritéria vždy přihlídnout ke konkrétním okolnostem případu a k tomu, zda sdílení nepřiměřené délky řízení odůvodňuje nižší výši zadostiučinění, nebo zda naopak význam předmětu řízení pro jednotlivé účastníky má za následek individuální nejistotu pocit'ovanou každým z nich).
17. Další modifikaci soud uplatnil ve formě **snížení o 50%** z důvodu konečného rozhodnutí v trestní věci žalobce, kdy trestní stíhání bylo zastaveno pro promlčení. Jde tak o jinou formu odškodnění, kterého se žalobci způsobem uvedeného skončení jeho trestního stíhání, již dle názoru soudu dostalo. Za stavu, kdy trestní stíhání žalobce skončilo usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 10. 2018, č. j. [redacted] kterým byl zproštěující rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 4. 2016, sp. zn. [redacted] zrušen a trestní stíhání všech obviněných bylo zastaveno z důvodu promlčení trestní odpovědnosti, tak tato skutečnost sama o sobě může představovat ve smyslu § 31a odst. 2 OdpŠk takzvanou jinou formu zadostiučinění za nemajetkovou újmu, způsobenou žalobci nepřiměřenou délkou

trestního stíhání tak, jak judikoval Nejvyšší soud ČR ve svém rozsudku ze dne 27. 2. 2019, sp. zn. 30 Cdo 843/2017. Soud z tohoto důvodu odškodnění snížil o 50 %, a to i s přihlédnutím k tomu, že rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 4. 2016 shora citovaným byl žalobce zproštěn obžaloby podle § 226 písm. b) trestního řádu proto, že skutek, pro který byl žalobce trestně stíhán, není trestným činem a nebyl důvod k postoupení věci, byť se tak stalo nepravomocně.

18. Z hlediska **významu řízení** pro žalobce pak není třeba odškodnění jakkoli modifikovat. Pokud žalobce o průběh řízení nejevil zájem tím, že se v řízení před soudem nezúčastňoval prováděných úkonů, pak lze z uvedeného uzavřít, že význam řízení nebyl pro něj nijak zvýšený. Oproti tomu však není na místě tento význam redukovat, neboť celá kauza měla přesah do veřejného prostoru formou medializace, což jistě pro žalobce nebylo příjemné a došlo tak k zásahu do jeho osobnostních práv.
19. Soud tak uzavírá, ve srovnání též s identickým případem (kde byl odškodňován další z 13ti obviněných v prozkoumávané trestní věci) projednávaným odvolací instancí Městským soudem v Praze pod č.j. [REDAKCE] ze dne 26.8.2020, že odškodnění ve výši 196 916 Kč se snižuje výsledně o 70 % (- 30 % + 20 % - 10 % - 50 %), tedy na částku **59 075 Kč**. Žalobci přísluší též úrok z prodlení po uplynutí šestiměsíční lhůty, stanovené pro předběžné projednání nároku podle § 15 odst. 1 OdpŠk, výše úroků z prodlení je pak dána § 1970 o. z. a § 2 nař. vlády č. 351/2013 Sb. Žalobce uplatnil nárok u žalované dne 30.4.2019 řádně postupem podle § 14 a § 15 OdpŠk. S ohledem na to, že žalovaná poskytla žalobci satisfakci ve formě omluvy, přičemž soud shledal opodstatněnou žalobu a poskytl žalobci zadostiučinění v relutární formě, pak od uplynutí 6 měsíců po datu 30.4.2019 náleží žalobci též úrok z prodlení z přiznané částky 59 086 Kč.
20. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 3 o.s.ř., neboť přestože byl žalobce v řízení úspěšný pouze částečně, záviselo rozhodnutí o výši plnění na úvaze soudu. Žalobci náleží náhrada nákladů řízení zahrnující odměnu za právní zastoupení za 3 úkony právní služby á 3 100 Kč (převzetí věci, sepis žaloby a účast na jednání), 3 režijní paušály po 300 Kč, zaplacený soudní poplatek a DPH. Soud přiznal žalobci náhradu nákladů řízení v celkové výši 14 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to k Městskému soudu v Praze, prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2. Odvolání je třeba podat ve dvojím vyhotovení.

Nesplní-li žalovaná povinnosti uložené jí tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se žalobce domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí u soudu nebo nařízení exekuce u soukromého exekutora.

Praha 10. února 2021

JUDr. Otília Hrehová v.r.
samosoudkyně